RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 221.887 van 20 december 2012
in de zaak A. 207.317/IX-7894

In zake : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 december 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 4 december 2012 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de voorlopige schorsing met inhouding van 5% van de wedde, opgelegd aan XXXX, hoofdinspecteur van politie, met vier maanden wordt verlengd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 december 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Els Van Rossem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 4 maart 2010 maakt de procureur des Konings te Brussel aan de federale politie een afschrift over van zijn vordering aan de raadkamer om een aantal politieambtenaren van de spoorwegpolitie naar de correctionele rechtbank te verwijzen. Een groep zou zich in 2006 vergrepen hebben aan daklozen en mensen zonder papieren rondom het Zuidstation in Brussel. De verzoeker wordt daarin vermeld voor de tenlastelegging L (ontstentenis van hulp aan personen die bloot stonden aan ernstig politiegeweld), waarmee verwezen wordt naar feiten, gebeurd op 28 mei 2006 ten nadele van S. OSMH.

De raadkamer blijkt op 27 juni 2012 dertien politieambtenaren van de spoorwegpolitie naar de correctionele rechtbank verwezen te hebben.

3.2. Naar aanleiding van die beschikking verschijnen in de pers een aantal artikelen over de feiten; er wordt enkel in het algemeen bericht: er worden geen individuen gelinkt aan bepaalde misdrijven.

Voortgaande op een krantenartikel van 28 juni 2012 vraagt de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie op 3 juli 2012 aan de procureur des Konings inlichtingen over de situatie van de verzoeker en om inzage van het strafdossier tegen hem.

3.3. Op 13 juli 2012 deelt de procureur des Konings mee dat de raadkamer op 27 juni 2012 besloten heeft de verzoeker -met anderen- naar de correctionele rechtbank te verwijzen, dat één beklaagde het voordeel heeft gekregen van de opschorting van de uitspraak, dat onder meer de verzoeker beroep aangetekend heeft tegen de verwijzingsbeslissing en dat slechts afschrift van het strafdossier wordt vergund na een definitieve uitspraak van de strafrechtbanken.

3.4. Op 18 juli 2012 formuleert de minister van Binnenlandse Zaken het voorstel om de verzoeker preventief te schorsen met inhouding van 25% van zijn wedde. Zij verwijst naar de doorverwijzing van de verzoeker naar de correctionele rechtbank, naar “het ernstig karakter van de onderzochte feiten” -schuldig verzuim, hetgeen volgens haar blijkt uit de vordering van de procureur des Konings van 3 maart 2010- en naar het feit dat er mogelijks ernstige deontologische fouten gemaakt zijn. Wegens de doorverwijzing van de verzoeker naar de correctionele rechtbank en de vernieuwde aandacht in de pers moet volgens de minister opnieuw afgewogen worden of de verzoeker, in acht genomen wat nu voorligt -een “appreciatie van de vermoedelijke feiten door een onderzoeksgerecht”-, nog in dienst kan blijven; de medegedeelde feitelijke gegevens zijn ontegensprekelijk van die aard dat zij elke vorm van vertrouwen in de beroepsingesteldheid van de verzoeker in twijfel trekken, doordat “essentiële beroepswaarden en deontologische plichten onherroepelijk geschaad zouden kunnen zijn”; het dossier heeft ruime ruchtbaarheid gekregen in de nationale pers en dus ook bij de politie en tot afkeurende commentaar geleid binnen en buiten de

werksfeer; er wordt ook acht geslagen op de "leidinggevende functie van betrokkene in de hiërarchie en de daaraan gekoppelde voorbeeldfunctie" om te besluiten dat een verdere tewerkstelling van de verzoeker "op kritiek en onbegrip van de bevolking kan stuiten, waardoor de integriteit, de geloofwaardigheid en het imago van de politie ernstig in het gedrang kunnen komen" zodat de aanwezigheid van de verzoeker het algemeen belang van de dienst ernstig kan schaden doordat de gehele politieploeg bij acties opmerkingen kan krijgen over zijn integriteit, wat een normaal functioneren onmogelijk maakt.

3.5. De verzoeker wordt over het voorstel op 27 juli 2012 gehoord en hij dient een verweerschrift in waarin hij erop wijst beroep aangetekend te hebben tegen zijn verwijzing naar de correctionele rechtbank en waarin hij, ten gronde, ook de feiten betwist en de voorwaarden voor een voorlopige verwijdering uit de dienst niet vervuld acht.

3.6. Op 3 augustus 2012 beslist de minister van Binnenlandse Zaken de verzoeker preventief te schorsen met inhouding van 5% van zijn wedde. In de motivering worden de overwegingen uit het voorstel van de minister hernomen en daar wordt, wat de verwijdering uit de dienst betreft, aan toegevoegd:

> "Overwegende dat vanuit het opnemen van de functie van Minister van Binnenlandse Zaken, ik de onverenigbaarheid van uw aanwezigheid met het belang van de dienst in de actualiteit van het nieuwe gegeven van de doorverwijzing door de Raadkamer naar de Correctionele rechtbank dien te bekijken;
>
> Gezien deze doorverwijzing en de aard van de strafrechtelijke kwalificaties die ten aanzien van u door de Raadkamer van Brussel weerhouden worden, meen ik op vandaag de meest gepaste maatregel te moeten nemen om zowel de sereniteit binnen de politiediensten als in de schoot van de bevolking te garanderen;
>
> Overwegende dat de voorlopige schorsing bij ordemaatregel een voorlopige maatregel is die uit voorzorg wordt genomen, welke geenszins tot doel heeft uw vermoeden van onschuld aan te tasten noch uw actueel functioneren in vraag te stellen;
>
> Overwegende dat, op basis van al deze elementen, uw aanwezigheid binnen de politie onverenigbaar is met het belang van de dienst;".

Deze voorlopige schorsing is ingegaan daags na de betekening, dit is op 9 augustus 2012.

3.7. De verzoeker heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing gevorderd, maar de vordering is bij arrest nr. 220.479 van 24 augustus 2012 verworpen omdat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aangetoond was.

3.8. Op 24 oktober 2012 vraagt de directie van de Ondersteuning en het Beheer van de federale politie aan de procureur des Konings of de zaak reeds vastgesteld is voor de correctionele rechtbank en of de situatie van de beklaagden -met name een verlichting van de beschuldigingen of het intrekken ervan- sinds 27 juni 2012 gewijzigd is. De procureur antwoordt dat de kamer van Inbeschuldigingstelling het beroep van de verzoeker op 13 november 2012 zal behandelen en dat de beschuldigingen tegen hem niet gewijzigd zijn.

3.9. Op 20 november 2012 krijgt de verzoeker kennis van het voorstel van de minister om zijn voorlopige schorsing te verlengen, opnieuw met inhouding van 5% van zijn wedde. Er wordt verwezen naar de ongewijzigde toestand wat betreft de doorverwijzing naar de correctionele rechtbank en naar de ongewijzigde toestand van de gegevens die aan de basis lagen van de eerste schorsingsbeslissing. Voorts wordt opnieuw verwezen naar de ernst van de feiten, de publiciteit in de pers en de voorbeeldfunctie van de verzoeker om te stellen dat het inzetten van zijn persoon binnen de politie op kritiek en onbegrip van de bevolking kan stuiten waardoor de integriteit, de geloofwaardigheid en het imago van de politie ernstig in het gedrang kunnen komen, zodat zijn verder inzetten “voor om het even welke politionele of niet-politionele opdracht ook, het algemeen belang van de dienst ernstig kan of zou kunnen schaden”.

De verzoeker wordt over het voorstel gehoord.

3.10. Op 4 december 2012 treft de minister van Binnenlandse Zaken het thans bestreden besluit. De voorlopige schorsing van de verzoeker met inhouding van 5% van zijn wedde wordt voor vier maanden "behouden". Ook nu neemt de minister de overwegingen uit haar voorstel van schorsing over en voegt zij daar met betrekking tot de onverenigbaarheid tussen het dienstbelang en de aanwezigheid van de verzoeker aan toe:

> "Overwegende dat vanuit het opnemen van de functie van Minister van Binnenlandse Zaken, ik de onverenigbaarheid van uw aanwezigheid met het belang van de dienst in het kader van de doorverwijzing door de Raadkamer naar de Correctionele rechtbank dien te bekijken;
>
> Gezien deze doorverwijzing en de aard van de strafrechtelijke kwalificaties die ten aanzien van u door de Raadkamer van Brussel weerhouden worden;
>
> Gezien de sereniteit binnen de politiediensten als in de schoot van de bevolking (dient) gegarandeerd dient te blijven;
>
> Overwegende dat de voorlopige schorsing bij ordemaatregel een voorlopige maatregel is die uit voorzorg wordt genomen, welke geenszins tot doel heeft uw vermoeden van onschuld aan te tasten noch uw actueel functioneren in vraag te stellen;
>
> Overwegende dat, op basis van al deze elementen, uw aanwezigheid binnen de politie onverenigbaar blijft met het belang van de dienst;".

3.11. Volgens de mededeling van de verzoeker heeft de kamer van Inbeschuldigingstelling de verwijzing naar de correctionele rechtbank onverminderd gehandhaafd, maar heeft de verzoeker tegen die beschikking cassatieberoep aangetekend.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Toepassing van de procedure bij hoogdringendheid

5. De verzoeker stelt dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat, zo de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, er binnen de termijn van de schorsing geen uitspraak zal komen, terwijl inmiddels zijn professionele en persoonlijke eer en zijn vermoeden van onschuld aangetast zal zijn, zeker nu de pers aandacht heeft voor het dossier en rekening houdend met het feit dat hij over dezelfde kam geschoren wordt als de andere politieambtenaren die in het dossier betrokken zijn, terwijl hij toch niet in verdenking gesteld is voor dezelfde feiten.

6. De verwerende partij verwijst naar de evolutie inzake de achterstand bij de Raad van State en de verkorting van de behandelingstermijnen. Waar de verzoeker alludeert op verdachtmakingen, volgen deze niet uit de bestreden beslissing, maar uit de verwijzingsbeslissing op strafrechtelijk vlak en uit de vorige schorsingsbeslissing.

Beoordeling

7. De bestreden beslissing loopt over vier maanden. Is het niet uitgesloten -zelfs mogelijk- dat een procedure volgens de gewone schorsingsregeling binnen die termijn afgehandeld kan worden, dan is dit toch geen zekerheid. Aangezien de Raad van State na het verstrijken van de schorsingstermijn zal moeten vaststellen dat een schorsingsarrest de verzoeker geen enkel voordeel meer kan opleveren en hij dan niet meer vermag de vordering ten gronde te behandelen, is dat risico voldoende om de verzoeker nu toe te laten tot de procedure van de hoogdringendheid.

De ernst van een middel

8. De verzoeker brengt in zijn eerste middel kritiek uit op de redenen die in het bestreden besluit worden vermeld om te stellen dat de

aanwezigheid van de verzoeker in de dienst het dienstbelang schaadt. Hij betoogt ter zake het volgende:

- Het louter bestaan van een vordering tot verwijzing naar de correctionele rechtbank en een beschikking tot verwijzing die niet in kracht van gewijsde gegaan is, kan op zich de voorlopige schorsing niet verantwoorden. Dit was zo voor de initiële schorsing en geldt ook voor deze beslissing, die alleen maar verwijst naar de "ongewijzigde toestand voor wat de doorverwijzing naar de correctionele rechtbank betreft". De beslissing verwijst naar "de aard van de feiten" en naar de "omstandigheden waarin deze zouden zijn gepleegd" maar dat blijkt niet uit het dossier, waarin enkel een "juridisch-technische incriminatie" vermeld wordt. Bovendien wordt tegen hem slechts "een enkel feit" weerhouden, dat hij betwist en dat niet correspondeert met de zaken die in de persartikels worden omschreven. In ieder geval kan de minister juridisch geen steun vinden in krantenartikels en had zij moeten wachten op de inzage van het strafdossier en de beslissing van de kamer van Inbeschuldigingstelling.
- De motivering om hem verder buiten de dienst te houden verschilt niet van de motivering van de eerste schorsingsbeslissing. Er wordt niet gemotiveerd waarom het belang van de dienst zich niet verstaat met zijn aanwezigheid in de dienst; de elementen die de eerste keer in aanmerking genomen werden, zijn aan geen nieuwe evaluatie onderworpen en er is ook niet nagegaan of hij opnieuw in de dienst geïntegreerd kon worden. Er is geen onderzoek gewijd aan de ernst van de feiten om in functie daarvan zijn verdere dienstneming te beoordelen; zo er al in 2010 mediabelangstelling was -en daarin is hij nooit bij naam genoemd-, dan is die belangstelling inmiddels verdwenen. Verwijzing naar afkeurende commentaren en onbegrip bij de bevolking en repercussies binnen het korps zijn louter speculatie en niets wijst erop dat zijn verdere schorsing daaraan kan remediëren. Er is een groot tijdsverloop die de noodzaak van een voorlopige schorsing tegenspreekt: de hiërarchie is sinds 2010 op de hoogte van de feiten en bijna twee jaar later stelt de minister plots dat de aanwezigheid van de verzoeker tegen het dienstbelang ingaat.

- De beoordeling van het dienstbelang gaat voorbij aan de verklaring van de overste van de verzoeker dat zijn aanwezigheid verenigbaar is met het dienstbelang; hij is ook na 2010 altijd blijven werken.

9. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing verwijst naar de ongewijzigde toestand, wat betekent dat er geen bijkomende inlichtingen beschikbaar waren omtrent de uitspraak van de kamer van Inbeschuldigingstelling. Voorts doet de bestreden beslissing geen afbreuk aan het vermoeden van onschuld. Op basis van de stukken van het dossier -de tenlastelegging, de doorverwijzing, krantenartikels- kon de minister zich een duidelijk beeld vormen van de aard van de feiten en van de omstandigheden en steunt zij haar beslissing op deugdelijke motieven. Zij heeft het dossier geactualiseerd, maar er was geen nieuwe informatie voorhanden en het bleek ook niet dat de terugkeer van de verzoeker het dienstbelang niet langer zou schaden.

Beoordeling

10. Om na een eerste beslissing tot voorlopige schorsing die schorsing te verlengen, is een nieuwe beslissing vereist. Om een nieuwe beslissing ter zake te nemen, moet de verwerende partij opnieuw afwegen of de feitelijke gegevens van de zaak, zoals zij inmiddels geëvolueerd zijn en aanleiding hebben kunnen geven tot nieuwe inzichten over de gebeurtenissen en de bijhorende desoriëntering van de werking van de dienst, haar nog wel toelaten te besluiten dat een verdere voorlopige schorsing toch nog noodzakelijk is om de goede werking van de dienst te verzekeren, in welk geval zij ook rekening zal moeten houden met andere ordemaatregelen die zij kan treffen, zoals de voorlopige tewerkstelling in een dienst waar de betrokkene wel nog kan functioneren.

11. Bij het verlengen van een preventieve schorsing moest het bestuur vooreerst onderzoeken of de inzichten aangaande het bestaan van de feiten en de verantwoordelijkheid van de betrokken ambtenaar niet gewijzigd zijn, meer

bepaald of zij nog altijd de ernst vertonen die een voorlopige maatregel rechtvaardigt.

12. De verwerende partij leidt de ernst van de feiten uitsluitend af uit de verwijzingsbeslissing naar de correctionele rechtbank. Op zich zegt die verwijzingsbeslissing evenwel niets anders dan dat de verzoeker verdacht wordt van het niet verlenen van hulp aan een persoon in nood als gevolg van politiegeweld. Waarvoor die algemene strafrechtelijke kwalificatie in concreto staat blijkt de verwerende partij niet onderzocht te hebben; ook heeft zij geen informatie ingewonnen over de omstandigheden waarin de verzoeker het misdrijf waarvan hij verdacht wordt, gepleegd zou hebben. Inzonderheid de vaststelling dat de feiten dagtekenen uit 2006 en dat zij in 2010 aan het bestuur bekend raakten doet in dit geval besluiten dat de verwerende partij in 2012 niet zonder meer kan verwijzen naar de algemeen gestelde vordering van de procureur des Konings en de beslissing van de raadkamer. En persartikels kunnen geen grond vormen voor het bewijs van de feiten. De verwijzing naar het "ernstig karakter van de onderzochte feiten" heeft derhalve geen deugdelijke grondslag.

De ontstentenis van bewijs van een degelijk onderzoek van de feiten die de verzoeker daadwerkelijk gepleegd heeft -en die hij ten overstaan van het bestuur blijft betwisten-, vitieert ook de conclusie dat daar "gebeurlijk ernstige deontologische fouten" aan verbonden kunnen worden en dat "essentiële beroepswaarden en deontologische plichten onherroepelijk geschaad zouden kunnen zijn".

13. Met betrekking tot de vraag naar de noodzaak van de verwijdering van de verzoeker uit de dienst -zijn verwijdering zelfs uit "om het even welke politionele of niet-politionele opdracht"-, verwijst de verwerende partij naar de ruime ruchtbaarheid die de zaak in de nationale pers en bij de politie gekregen heeft, naar de plaats van de verzoeker in de hiërarchie en naar het feit dat bij een blijvende tewerkstelling de integriteit, geloofwaardigheid en het imago van de politie en de sereniteit van de politiediensten ernstig in het gedrang kan komen.

De Raad van State stelt vast dat de beoordeling die de verwerende partij in de bestreden beslissing vermeldt, in wezen niet verschilt van de beoordeling die zij bij de eerste preventieve schorsing van de verzoeker aangehouden heeft. De passieve houding waarvan de verwerende partij op die manier doet blijken, strookt niet met haar verplichting om bij de verlenging van de schorsing -een beslissing waarbij de verzoeker opnieuw in een uitzonderingspositie wordt geplaatst- de gehele situatie van de verzoeker en van zijn plaats in het bestuur te heroverwegen. Immers, zelfs wanneer de verkregen informatie omtrent de ernst van de feiten geen nieuwe stellingname zou behoeven, vergt het eenvoudig verloop van de tijd op zich reeds een actualisering van de beoordeling van het impact van de feiten op de werking van de dienst. Gewis zijn ruchtbaarheid in de pers en de bekendheid van de problemen binnen het korps elementen die een rol kunnen spelen bij de beoordeling van het dienstbelang, maar dergelijke elementen blijven niet onveranderd de beoordeling van de noodzakelijke afwezigheid uit de dienst beïnvloeden. Met andere woorden, het tijdsverloop sinds de vorige beoordeling, noodzaakt op zich een onderzoek van de actuele gevolgen van de media-aandacht en van aanwezigheid in de dienst. En uit de beslissing noch uit het dossier van de zaak blijkt niet dat de verwerende partij die evolutie concreet beoordeeld heeft. In ieder geval blijkt de verwerende partij nooit ingegaan te zijn op de verklaring te weerleggen van de functionele meerdere van de verzoeker -die reeds naar aanleiding van zijn eerste schorsing bij het dossier werd gevoegd- waarin deze stelt dat een schorsing van de verzoeker met verwijzing naar de recente persaandacht, bij de collega's onbegrijpelijk overkomt, demotiverend werkt en zelfs contraproductief is.

14. De verwerende partij toont niet aan dat zij deugdelijke redenen heeft om de verzoeker opnieuw buiten de actieve dienst te plaatsen. Niet alleen blijkt uit het dossier niet dat zij in de afgelopen vier maanden voldoende inspanningen heeft geleverd om zicht te krijgen op wat de verzoeker precies misdaan heeft, maar ook voldoen de redenen die zij aanvoert om de noodzaak te bewijzen van het langer buiten dienst houden van de verzoeker niet. In wezen

poogt zij met algemeenheden, die eigenlijk niet meer zijn dan stijlformules, de concrete bewijslast te ontlopen die op haar rust.

15. Het middel is ernstig.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

16. De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hem een moreel nadeel berokkent dat buiten het gewone valt. Hij stelt dat het erop lijkt dat de verwerende partij zijn preventieve schorsing zal verlengen tot aan de gerechtelijke uitspraak en zodoende krijgt de negatieve beeldvorming en de aantasting van zijn eer en professionele reputatie steeds meer een standvastig karakter en zal een vernietiging niet meer volstaan om het nadeel te remediëren. Hij benadrukt het belang van de perceptie, door de buitenwereld, van zijn voortdurende afwezigheid op de dienst.

17. De verwerende partij antwoordt dat moreel nadeel in beginsel hersteld wordt door een later komend annulatiearrest en dat het negatief beeld dat bij de bevolking kan ontstaan het gevolg is van de verwijzing van de verzoeker naar de correctionele rechtbank; de aandacht van de pers had precies betrekking op die doorverwijzing.

Beoordeling

18. Een preventieve schorsing wordt opgelegd in het belang van de dienst en zegt niets over het bewijs van de feiten of over de schuld van de betrokkene. Zij berokkent in beginsel geen nadeel dat ernstig en moeilijk te herstellen is.

Een verlenging van de preventieve schorsing, die veronderstelt dat de overheid een beter zicht heeft gekregen op de feiten en dat zij op grond van geactualiseerde gegevens nog steeds goede redenen heeft om te stellen dat de

aanwezigheid van de betrokkene de goede werking van de dienst schaadt, vergt onmiskenbaar een striktere beoordeling omdat, zoals de verzoeker terecht stelt, het blijvend verwijderd houden uit de dienst bij buitenstaanders de indruk zal doen ontstaan dat hij toch een ernstige misstap heeft begaan en de betrokkene daar weinig of geen verweer tegen heeft. In dit geval komt daarbij dat reeds uit een oppervlakkig onderzoek van het eerste middel blijkt dat het dossier van de zaak het bewijs niet bevat dat de bestreden beslissing een deugdelijke grondslag heeft.

Die gegevens in acht genomen neemt de Raad van State aan dat de verzoeker niet langer dan strikt nodig moet wachten op een uitspraak over de grond van de zaak en wordt het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaard.

V. Anonimisering

19. De verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 4 december 2012 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de voorlopige schorsing met inhouding van 5% van de wedde, opgelegd aan XXXX, hoofdinspecteur van politie, met vier maanden wordt verlengd.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 december 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Vera Wauters, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Vera Wauters **André Vandendriessche**